

LAURA OLLDASHI

CASO CHIUSO

BOTIMET TOENA

LAURA OLLDASHI

CASO CHIUSO

*Letra për atë që do të vijë
(2024-2025)*

BOTIMET TOENA

Botuese: Irena Toçi

Redaktor letrar: Besnik Rrapi
Korrektore letrare: Majlinda Bami
Përkujdesja grafike: Gea Qëndro
Kopertina: Fatos Bylykbashi

ISBN: 9789928960092

© AUTORI *dhe* BOTIMET TOENA

Të gjitha të drejtat janë të rezervuara. Nuk lejohet shumëfishimi me asnjë lloj mjeti apo forme, as me fotokopje, pa lejen me shkrim të mbajtësit të copyright-it.

BOTIMET TOENA

Rr. "M. Gjollësja", nr. 71, Tiranë 1023
ose K. Postare 1420
Tel.: +355 67 70 70 884
botimet.toena@gmail.com
toena.porosionline@gmail.com
<https://toena.al>

“Zoti është imazh, dhe ata që e adhurojnë, duhet ta adhurojnë në imazhin e sensit superior.”

Carl Gustav Jung
Liber Novus

Mars 2024

Bie shi...

Pikat njomin sipërfaqe të panjohura dhe rrinë mbi to.

Gjërat lëvizin ngadalë.

Edhe kur mendojnë se duhet të shkojnë drejt tjetrit, i ndalin më shumë hapat dhe e bëjnë ardhjen me imagjinatë.

Ashtu hyj në qytetin tënd me pjesë të ndrojtura.

Prek me sy vendet e njohura, duke përkëdhelur një dorë që nuk është.

Rrugë që ecet në dy.

Shkallët i ngjis vetëm.

Trokas te dera e apartamentit tënd.

Nga ana tjetër përgjigjet heshtja.

Komshiu zgjat kokën dhe më thotë se nuk jeton më aty.

Zemra zmbropset dhe qetëson imagjinatën: “Ti e bërë tënden.”.

(sikur për kaq kishim nevojë...!)

Ndërsa mendja bën të njëjtën lojë: vetja ime që shkon te vetja tjetër e imja.

Dyshimet janë.

A do të më pranojë ajo?

A do të më njohë?

Apo do të më trajtojë si e huaj, ashtu si ky qytet?

Jam vetja jote, jam Ti, - do t’i them. Dhe nuk do ta fus këmbën në asnjë vrimë për t’u identifikuar.

Hapma derën! - do t’i thërras lehtë.

CASO CHIUSO

Porta do të kërcasë thatë.

Nga ana tjetër do të prezantohet askushi!

(shkruar nën tingujt e “Where’s my love” - Sym)

Maj 2024

Çfarë arome ka nostalgjia?

Era që frynte dikur, në çfarë cepi është fshehur tani?

A jeton akoma?

Zgjoheh nga telefonata e zhurmshme e sime bije. Macja i kishte sjellë një zog në dhomë. I mjeri! Kishte bërë të pamundurën t'i shpëtonte, derisa kishte gjetur kanatet e hapura dhe kishte fluturuar.

Duhet të ketë edhe në trupin tonë një të çarë, nga e cila mund të dalim prej mureve dhe të ikim nga këtu. Por nuk di si bëhet. Kam ikur vetëm me mendje.

Dje jam ndjerë keq. Iu afrova lehtë botës tjetër. Nuk kisha frikë dhe, ndoshta, kjo është arsyeja që jam akoma këtu. Pata edhe dy motive të tjera për të mos ikur. I pari: ajo që më telefonon çdo mëngjes dhe i dyti: ti. Por këto gjëra i mendoj vetëm me vete. Ndërsa nga larg më vijnë zërat e kolegëve, të cilët nuk gjejnë një kompresë të një ilaçi të skaduar. Edhe sikur të mos ishte skaduar, kushtonte vetëm dy lekë. Brenda bulzës sime, shumë afër botës tjetër, nuk kuptoja shqetësimin e tyre, por rëndesën dhe budallallëkun e kotë që na i është dhënë jetës.

Ndonjëherë më vjen mirë që i njoh këto momente, nga ku di të iki. I quaj pushime. Rri në mes; as këtu dhe as atje, duke numëruar fijet e thinjura të çastit.

Nuk e di nëse do shqetësohem për tutat e gazetares që më bëri intervistën?

Apo, edhe për pesë minutat që zgjati komunikimi? Ndërsa për kohën e rrugës që humba, po, mërzitem. Ajo nuk më kthehet mbrapa.

Po sikur, dikush të vinte, të më trokiste lehtë në shpinë dhe të më thoshte: kam gjetur kohën që ke shpenzuar: merre! Ku do ta çoja? Përveç se ta shpërdoroja. Ta lija të më bjerë ndër gishta dhe të mos shkoj drejt asaj që dua.

Nuk di të dal nga të çarat e trupit. Nuk i di as ku gjenden? I kam parë diku në kokë. Ndoshta atje ndodhen, sepse jeta më rrotullohet njëllëj. Çfarë ndryshon janë qoshe mendimi, nuancat, jo ngjyrat.

E kam vrarë mendjen, përse nuk më kujtohen ardhjet?

Një sallë bosh, ku shtohen karriget. Dritat që ndizen një nga një mbi qytet. Pritja ime që shtrihet rrugës. Njerëz që ecin mbi të. Dy krahë që hapen, për të përqaftuar hijen time të bardhë dhe rrinë gjatë ashtu. Çuditërisht, rri edhe unë.

Gjysmat e ngrohta të atmosferës hyjnë e dalin lirshëm brenda njëra-tjetrës. Njëra, më bën mua.

Më vonë i bëj pyetje heshtjes sime. Më përgjigjet se u ndje mirë, por në fund kishte pasur akoma uri. Ndoshta ky është sekreti: të ngrihesh i pangopur. Pastaj shqiptimi i emrit tënd, që është i ngjashëm me miqësinë. Pothuajse jo njëllëj?!

A i njohim të gjitha fijet e barit?

Livadhi, i tëri i gjelbër, më sjell qetësinë. Nuk shtrihem mbi të, sepse ia rrudhos bukurinë. Është mirë të ngrihesh i pangopur dhe të shohësh boshllëkun në mesin e barkut, që zmadhohet aq, sa del nga aty. Zgjatet, sa, me mund, e fus në taksinë e verdhë dhe e marr me vete. Një tjetër pasagjer i heshtur ulet me mua: e ka emrin Mall!

Dhe ti na lë të shkojmë, ndërsa vetë ecën buzë rrugës. Gërmon në çantën e bezes bezhë. Por nuk gjen asnjë lloj tymi për të thithur. Nga krahu yt, krahu i fluturës, u largua. Pak push ka mbetur. Do të kishe dashur të thoshe diçka, por muzgu të rri në sy.

Ke njohur një njeri të heshtur dikur që t'i mori fjalët. Iku duke të mësuar t'i flasësh heshtjes. Sikur të dije ta bëje, do të flisje edhe për veten. T'i gjeje një zë asaj që ndodh brenda teje. Mendon që përsëri nuk të kuptoj. Një dedikim logjik mbi kapakun e librit, ku çdo faqe i ngjan nostalgjisë sime. Asaj të vjetrës që nuk më kujtohet në ç'jetë e kam njohur, që shkruan letrat mbi gjethet dhe i thanë poshtë një dielli që pikon shi.

A e di çfarë janë gjethet e thata? Fijet e barit që lëvizin? Puhiza që të prek në faqe? Pushi i fluturës mbi stofin e xhakëtës? Drita e ngrohtë që shkëmbehet syve? Prekja e lehtë e gishtave? Shpina që e merr horizonti dhe bind veten të mos e kthejë kokën?

Pastaj, ti nuk e di si shkoi udhëtimi im.

E lë në mes rrugën dhe zbres nga taksia. Herë të tjera edhe nga avionët. I jap adresën transportuesit, për ta kthyer mallin në shtëpi, tek ty.

As këtë herë nuk gënjej.

Mund ta kisha çuar në një tjetër qytet, ta kisha mbështetur te një tjetër njeri.

A nuk presim të gjithë kthimet e mallit? Por nuk e bëj, sepse e di që ishe duke e pritur.

Ndërsa vetë hipi dhe zbres nga të njëjtat shkallë, që i njoh, por nuk i kam shkelur më parë. Është rruga që të çon në tempullin e artit. Sikur arti di të rrijë brenda ndërtesave!

Përse nuk jam art? Të jem pa mure. Mos lodhem për të gjetur të çarat për të dalë nga këtu.

Pak më vonë do të jetë një tjetër intervistë ku presin përgjigje. Por askush nuk më pyet: Përse na kujtohen vetëm ikjet?

(shkruar nën tingujt “Cuatro Vientos” - Danit)

Qershor 2024

Nuk të njoh! As në errësirat e mia nuk e di ku rri. Të shpika në një nga të çarat ku hynin dritëzat. Mbylla sytë dhe vëzhgoja hijet. Ashtu erdhe. I heshtur, pa zhurmë. Nuk ta ndjeva ardhjen dhe kujtoja se isha me shoqëritë e vetëve të mia, të cilat, herë më ndahen dhe herë largohen. Nuk di të them se, në ç'pjesë, grimcat e tua u shpërndanë. Ndoshta në atë të së çmendurës, të cilën e takoj kur shkruaj. Ajo e lira, flokëlëshuara, që bën çfarë t'i dojë kokrra e qejfit. Më shëtit mbi tëmtha me fustanin e bardhë dhe më zhvishet përpara dritares së syve, pa perde.

Sot, i vari rrobat në gozhdën e murit dhe m'u shfaq lakuriq. Pastaj shpupuriti flokët, futi gishtat në to dhe, me atë gojë të madhe, më thotë që t'i bëj fotografi. Do të kisha dashur të ishe këtu që të na fotografoje. Do të isha futur brenda trupit tim dhe do të bashkohesha me veten, si ato pak herë që ka ndodhur. Kur në mur të shohësh hijet që dalin, do të jem unë, në tentativat e ikjes.

Do të shkoja të merrja fustanin e varur në gozhdë, dhe ta vishja, por ka rënë në tokë dhe është zhubrosur.

Përse rrobat nuk kanë një shtyllë kurrizore që të rrinë drejt?

Një gozhdë që t'i mbaj në këmbë?

Një trup si imi që t'i japë ekzistencë?

A ndihen keq veshjet, kur veshin trupat që s'i duan?

Çfarë reaksioni ka ndërmjet gjërave?!

Po ty, që më do dhe s'më do njëkohësisht, çfarë të lidh dhe s'të lidh aty, në shpirt?

Ti, që mungon dhe më bën të jem rroba jote e rrëzuar, në pritje të asnjë trupi, por të prekjes së lëkurës tënde.

Shkruaj, por më duhet t'i fshij fjalët, ndjenjat, ngjyrat. Shumë ëmbëlsi për shijet e mia të vjetra. As ty nuk të pëlqejnë. Ti më do shumë, shumë kur të them se, mund të rri fare mirë pa ty. Dhe kjo, është e vërteta më absolute që ekziston. U mësova. Si kjo verë alternativë, që më vesh dhe më zhvesh nga i nxehti, nga shiu. Duart përkëdhelin pjesë të zbuluara nga mosprekja jote. Janë shumë, për mos thënë, të gjitha. Por ky është një sekret, që e dimë vetëm ne të dy. Atëherë të justifikoj, duke zgjatur krahët e mia dhe përqafohem. Atë që, në fakt, duhet ta bësh ti.

Sa shumë gjëra kemi harruar!

Si vihet te ty?

Si shkohet te unë?

U mësuam ta mbulojmë diellin me shoshë, edhe me rrobat e mbretit lakuriq, që na rrinë kaq fiks, pas trupit dhe mbulojnë perfeksionet e paqena, të mykura.

Të tjerët, njëlloj larg, si ty, i kam kaq afër.

Prekem me to, puthem, edhe pse nuk duhem.

Rroba e rënë në tokë, e mbledhur brenda vetes: Dashuria...

(shkruar nën tingujt "Breaking" - Rosemarie)

Qershor 2024

E kisha lexuar disa herë, por nuk më interesonin shkrimet e saj. Ato që unë isha mësuar të lexoja dhe studioja, nuk kishin të bënin aspak me botën mistike dhe naive që ma sillte në majë të hundës. Nuk ishte as e vetme. Ishte një brez i tërë që shkruante për të njëjtat gjëra, sikur kërkonin të largoheshin nga këtu. Për mua ishin të luajtur mendsh.

Kujtonin se zgjidhjen e kishin te shkrimi!

- Një gotë ju duhet, or të krisur!

Muzë kishin një pasqyrë që i shumëfishonte ose i asgjësonte. Një ditë ishin dhjetë të njëjtë, ndërsa ditën tjetër dhjetë zero me xhufka.

A nuk më ndodhte edhe mua kështu me alkoolin!

Edhe për atë vajzë kisha menduar, që ishte e leshtë si të tjerët, po të mos kishte atë thellësi ëmbëlsie. Nuk ia kisha hasur as në fytyrë, as në trup, as kur fliste. Ka mundësi ta kishte në gjak. Ndoshta kjo ishte ideja: t'i hyja në vena, ta gjeja dhe ta shihja nga afër prej çfarë elementesh përbëhej. Por këto sugjerime ia thosha vetes, mbasi kisha rrufitur gotën e tretë të verës. Dhe, duke e zhveshur, për t'i gjetur atë hijen e hollë të damarit, ju e kuptoni fare mirë ku përfundoja. Jo, nuk ishte gjoksi. Trupi i saj as nuk më çmende.

Në një nga ato mbrëmje, më kishte thënë se, mbas veshit, do të ishte fshehur ajo hija mavi e errët. Mbas kishte rënë në krevat dhe flinte e qetë, unë u vura në kërkim të venës.

Tani që nuk më dëgjon, dua t'ju them se, në atë copëz lëkure të bardhë, aty ku nuk i kishte rënë kurrë rrezja e diellit,

kishte mrekulli. Drita vetë e shndërruar në person. Por, me gjithë këtë shkëlqim, nuk e gjeta çfarë kërkoja.

Kur zgjohet në mëngjes, e trajtoj me mënyrën time të dhjerë. I akullt. I kisha fshirë nga memoria dritat e një nate më parë dhe as nuk i belbëzoj një fjalë. Ajo vishet dhe del nga dhoma. Pak më vonë, dëgjoj derën që kërcet.

Zhdukët, për ditë me radhë. Aq ishte dhe e harroj. Derisa publikon një tjetër shkrim, të cilin e quan tregim. Ndërsa unë, i shihja si ajo pika e fundit, që mbeste kur mbaronte gota. Ajo e tepërta, e ekzagjeruar, që nuk e gëlltisja, sepse do të më çonte në të s'ëmës.

- Kam ditur ta ruaj veten, unë bukuroshi! - kështu mburresha. I shkruaj një mesazh koti.

- Çfarë ngjyre ta blej kollaren? Kuadratet e jelekut që do të vesh janë në vishnje. Si mendon?

- Të verdhë, me shumë fantazira të jeshiles, - ma kthen përgjigjen ajo.

- Provinciale! - desha t'ia plasja unë.

Ndërsa ditën tjetër, nga fundi i punës, më vjen poshtë zyrës, me kollaren që i shtrëngonte këmishën e mbyllur, deri në kopsën e fundit.

Mu desh ta zhvishja, për ta bërë kollaren, të timen. Këtë herë, më thotë se ëmbëlsinë e saj ta kërkoj në venën, diku aty, nga fundi i qafës. Por butësia e gishtave të mi e vënë në gjumë dhe, as atë natë, nuk e gjeta por ia thitha me sy të gjitha ondet e rruazave që bëhen njësh te beli.

Mbaj mend kërcitjen e derës në mëngjes, që më jep një dhimbje koke të tmerrshme. Gëlltis kafën me dy aspirina. Kollarja rrinte mbështetur në nderësen që thanë rrobat e lara, në dhomën e gjumit. E vesh me jelekun vishnje dhe më rri fiks.

Pasdite prezantohem në emisionin e saj dhe e shoh me sytë e mi të zbrazur. Ashtu si isha mësuar ta shihja, kur zgjohej në mëngjes dhe dilte nga krevati im. Nuk di, nëse iu përgjigja pyetjeve që më bëri në intervistë.

Në mendje kam zhurmën e derës, kur ikën. Filloj të tërheq gishtat një nga një, që kërcitja e tyre ta përballojë atë bezdisje, e cila më sjell përzierjen në bark, edhe kur nuk kam pirë asnjë gllënjë.

Pastaj nga fundi i emisionit më thotë që do flejë nga unë.

- Sonte është radha e Maries, - i them thatë.

Nuk më kujtohet as nëse jemi në transmetim drejtpërsëdrejti. Fakt është, që, kur fiken projektorët e studios, ajo vesh pardesynë dhe më fut dorën në krahë.

- Më vret pakëz këpuca! - më thotë, teksa mbështetet te unë.

- Në djall! - them me mendjen time.

Por nuk i flas, loz ftohtë me mollëzat e gishtave. Ashkla të vogla që më shpojnë.

Përsëri kërcitja e tmerrshme e çelësave në bravë. Aspirinën e gëlltis pa ujë. Ajo zhvishet dhe rri në mes të dhomës. Këmbët e saj të zbathura mbi dysHEME lëvizin majtas, djathtas.

Paska dhjetë gishta, njëlloj si Maria!

Pastaj futet në krevat dhe nuk më pëshpërit asgjë për hartën misterioze të venave mbi lëkurën.

Në mëngjes është e gjitha e veshur, ndërsa unë zgjohem i gjithi i ngrysur. E shoh të drejtohet nga korridori. Në bark më zbret bezdisja e zhurmës së kërcitjes.

Ajo i afrohet derës.

Ndërsa unë tkurr muskujt dhe çoj mbrapsht përzierjen që ndiej në stomak.

Gjërat mbesin pezull. Nuk dëgjohet asgjë.

Duart e mia, poshtë jastëkut, shtrëngojnë fort çelësat e portës.
Mbi komodinë, për ditë me radhë, do të shkëlqejë kokrra e
bardhë e aspirinës.

(shkruar nën tingujt “Glory box” - Portishead)

Korrik 2024

I isha afruar derës për t'u larguar. Kisha dëshirë t'i hyja ditës, vetëm. Të shkoja te klubi në qoshen e rrugës dhe të shijoja kafën e mëngjesit. Të përzieja shijet mes lëngut të zi dhe gojës time, e dalë nga një natë me ty. Do të më pëlqente ta pija me shoqërinë e mikeshave. Të flisnim për veten, mbi modën e syzeve, apo për burrat. Por ata nuk joshnin më. Kishin ndryshuar. Ishin bërë të mërzitshëm. Me batutat bajate dhe me tendencat e një shpejtësie stratosferike për të arritur te i vetmi qëllim. Të limituar vetëm mbi aspektin e jashtëm, sikur aq të ishim. Një trup i veshur pak më pak do i çonte në ekstazë. Më kanë akuzuar për provokime. Normalisht, e bëj. Përndryshe si do t'i njihja? Si do ta identifikonin veten? Ndonjëherë mendoj se do të kem qenë në gjumë për shumë kohë. Nuk ka mundësi të kenë ndryshuar kaq shpejt, për keq!

Ku isha? Sa kohë kam që mungoj? Asnjë ditë, do të ishte përgjigjja.

Pastaj, pse ta vras mendjen?

As nuk i kam njohur dhe as nuk kam për t'i njohur.

Amin! Do të kishte qenë fjala e fundit.

Por, duke medituar për çfarë po shkruaj dhe, në pritje që personazhi të zgjasë dorën, për të hapur derën, mendoj largësinë që ka trupi nga zemra. Me një spango kërkoj ta mat, por distanca është e padukshme dhe shpesh herë humbet gjurmët.

Po ndërmjet lëkurës dhe shpirtit, në atë largësi të pamatshme, çfarë ndodhet?

Si mund të bashkohen, apo të unifikohen pjesë tona të ndryshme? Ose, profesioni im me pasionin? Apo ti i shtrirë në dhomën tjetër që nuk ke mall për mua dhe unë që dal përgjithmonë nga ty?

Ndihej që ishte nata e fundit. Kam besuar që po i kërkoje dritat e mia. Të kam folur për sekretet e hartës së trupit. Kam shkuar më tej ku kam supozuar një ekzistencë fshehtësie mes nesh. Edhe kur nuk flisnim, kuptoheshim.

Por nuk ishte ashtu. Ne nuk kishim krijuar shpirtin. Ishim njëlloj si të gjitha qeniet e vdekshme. Ndoshta ti më i vdekshëm se unë.

Po ndrydh buzët. Nuk kam faj që je tokësor dhe i ke të gjitha aftësitë për të mos qenë. E di edhe arsyen përse të ndodh. Por nuk kuptoj një gjë: derisa je tokësor, përse nuk më flet dhe nuk komunikojmë? Duke nisur edhe nga fjalë të thjeshta: po vij! Do të gjej? Do të jesh? Por hiç. Sot komunikojnë “storiet”.

Më kishte mbetur në mendje një nga çmenduritë e kronikës. Burri kishte vlarë gruan dhe kishte shpërndarë idenë se, ajo e kishte lënë.

Dridhem se si po shkojnë gjërat me ne njerëzit. Sa vetëm jemi.

Pastaj kthej kokën në dhomën e gjumit. Ti i shtrirë aty dhe as merr mundimin më të vogël, të ngrihesh, për t’më shoqëruar te dera.

Më del një sharje në gjuhën e këtij vendi që më mbetet i largët dhe i huaj. Nuk e kuptoj përse shaj në këtë gjuhë dhe kam dëshirë ta përplas fort derën sa ta çakërdis trurin. Nuk e duron dot zhurmën, do të sjellë më shumë dhimbje koke. Do gëzohem?! Sot e gjykoj që ti duhet të kesh dhimbje koke. Edhe kjo gjë më del e pakuptimshme dhe pavetëdije.

Si është e mundur të dëshiroj një gjë të tillë, aq më shumë për ty!

Nuk kam kohë t'i bëj gjyqin vetes. Dëshira për të përplasur derën është e madhe, si e vetmja gjë për të të lënduar. Tërheq llozin. Shtyj portën, por nuk hapet. E rris forcën, por pa rezultat. E kap dorezën, e shkund. Hiç.

Pastaj të thërras:

- Dera nuk hapet. Do të jetë bllokuar brava. Duhet të iki! Kam njëqind gjëra për të bërë, duke filluar nga urgjenca e kafesë.

Ti nuk lëviz nga pozicioni yt komod, në krevat, por as nuk më flet. Aq zgjat durimi im dhe vij në dhomë duke të thënë: - A më dëgjon, pse nuk përgjigjesh? Dera është prishur. Nuk hapet.

Ti nxjerr dorën nga poshtë jastëkut dhe hap pëllëmbën.

- I kam unë çelësat, sepse dua të rrish me mua!

Lëviz sytë e çuditur.

- Nuk ma thua dot këtë, por duhet ta mbyllësh dhe çelësin ta mbash të strukur në dorë?

- Mendova të ta them, por, ndërrova mendjen.

Pastaj zgjat krahun dhe më shtrin në krevat.

- Jo, jam e inatosur. Dua të shkoj. E di më mirë se mua se nuk mbahem kështu.

Ti hap pëllëmbën. Marr çelësin. I afrohem derës dhe dal nga aty. Pothuajse vrapoj për te cepi i rugës, të pi të madhërishtmen kafe. Ndoshta do të gjej dy minuta për të mos reflektuar. Ulem, duke e thyer zakonin e të rrufiturit në banak për një sekondë. Përballë meje ndodhet një djalë i huaj me ngjyrë që ka vështirimin e përhumbur. Sytë e tij të mëdhenj, në kafe.

Me ndodh kohët e fundit të vëzhgoj sytë. Ai i ka të lëngshëm, dhe nga momenti mund të krijojnë një lot të madh që mund

të rrëshqasë mbi faqe. Por nuk ndodh. Loti i rrotullohet rreth e qark syrit. Ndiej dhimbjen ekstreme që ka brenda. E thith të gjithë. Mbi faqen time rrjedh loti i tij.

Do të doja të isha e shtrirë tek ty. Të më fshish lotin që nuk është i imi. Ti nuk do ta kuptosh diferencën dhe do më pyesësh përse qaj. Kërkon të dish mbi dhimbjen time. Do të shtrish krahun, do të ma marrësh kokën për ta mbështetur aty. Do të më puthësh sytë, faqet. Do të më pyesësh përsëri përse qaj. Por do të marr për të çmendur, sepse nuk kuptoj çfarë kërkon të dish nga unë. As nuk e di që qaj. Përballë meje kam djalin e huaj me ngjyrë që loti i ka ngecur brenda syve, aq sa mund të lundrojnë mijëra varkëza të zeza.

Përse lotët i kemi njëlloj ndërsa dhimbja na rri vetjake?

Pastaj, djali me ngjyrë ngre telefonin dhe komunikon në një gjuhë që nuk e deshifroj dot. Dhimbja e tij më rritet në gjoks, duke imagjinuar historinë e një të huaji, njëlloj si unë.

Ku do të ketë fjetur këtë natë?

Loti i mbledhur brenda syrit më thotë ngjarje të padëgjua nga fjalët, por të njohura për të gjithë. Qyteti zbrazet nga vendasit në behar dhe pushtohet nga fytyrat e dëshpëruara dhe të lodhura të të huajve.

E pyes prapë veten. Ku do të ketë fjetur këtë natë?

Unë fjeta mbi gjoksin tënd dhe jam e inatosur me ty!

Ndërsa zëri i të huajit, që flet në telefon ngrihet deri në qiell, si ai në këmbë. Njëra dorë i prek kokën dhe shtrëngon fort flokët. Nuk i kuptoj fjalët por çastet po. I ngjajnë gjëmës që shpërndajnë shqisat, kur vdes një njeri i dashur.

Lotët e tij rrjedhin akoma më fort në faqet e mia!

Këtë herë nuk i marr buzët e tua që të m'i puthësh, por shikoj telefonin tim. Nga një moment në tjetrin, një nga

familjarët e tu, që nuk e njoh, mund të më bëjë një thirrje. Do më thotë se, ti nuk je prezantuar në punë. As në barin, ku pi kafënë. Nuk ke vënë asnjë nga ato “storiet” e tua të dhjera. Pastaj lajmet do të m’i sjellë hapësira dhe do më thonë që askush nuk të ka parë të dalësh nga shtëpia.

Të lash shtrirë në dhomën tënde të gjumit?!

Komshinjtë do flasin për përplasjen e fortë të derës, nga një grua dhe, pasi ajo iku, gjithçka ra në heshtje. Nuk ishte dëgjuar muzika. As uji i dushit të rridhte në vaskë. As brisku nuk e kishte rruar mjekrën. Librat nuk ishin lexuar. Ora në mes të murit nuk i lëvizte akrepat.

Kërcitja e pikës së fundit të çezmës kërcënon e vetme mbi lavaman.

O Zot! Dhimbja në mes të gjoksit. Shpejtësia e rrahjes së zemrës më merr frymën. Si gjithmonë mbyll fort njërin sy, për të duruar dhimbjen. Ndërsa tjetri i hapuri, më ndihmon të mbështes kokën mbi tavolinën e barit. Nuk di sa rri ashtu. Vdes, derisa, dikush më shkund nga krahu. Me një gjuhë, të pakuptueshme, më thotë të lëviz nga aty. Ngrejë kokën. Përballë meje burri i huaj me ngjyrë. Faqet e tij mbushur plot me lot. I njoh. Janë lotët e mia. Dhimbja ma ka bllokuar qarjen brenda syve.

Gjej një dritëz qartësie dhe i jap adresën tënde.

- Shko tek ai! - i them.

Stepet.

- Nuk do të më njohë. Jam i huaj, si ty. Flas një tjetër gjuhë.

- Shko! - e urdhëroj butësisht.

- Ty nuk do të njohë, por lotët e mia mbi faqet e tua. Nuk ia kam rrëfyer as vetes dhimbjet, as atij, por më mirë se ai askush nuk i ka perceptuar.

(shkruar nën tingujt “Magia” Yamaha saxophone contest 2015)

Korrik 2024

Netët kanë peshë. Më zgjojnë, pa fjetur. Marrin në pyetje ëndrrat, për të pasur përgjigje. Sa më shumë këmbëngul dhe i kërkoj, po aq largohet gjumi. Ashtu më ikin edhe njerëzit. Ngrihem dhe, symbyllazi prezantohem te stacioni i autobusit.

Në një mënyrë, apo në një tjetër, dita duhet nisur!

Aty më pret një mike e panjohur. Nuk e di si quhet. Ajo nuk hipën në autobus, por ndan me mua kohën, te stacioni. Më sheh nga larg dhe ngre dorën, për të më përshëndetur.

Fjalitë e para të njëjta si të djeshmet:

- Sa orë të janë dashur për t'u përgatitur? Në çfarë emisioni televiziv do të shkosh?

Unë qesh, sepse dukja është garanci pa shumë të vërteta, ashtu si buzëqeshja.

Kërkoj t'i shpjegoj natën time, por ajo vazhdon të flasë. Është e pa mundur ta ndërpres. Pyetje pa fund mbesin ashtu, pa përgjigje.

Po ta vëzhgosh nga veshja, si në dimër edhe në behar, nuk e braktis jelekun me ngjyrë të verdhë. Flokët e shkurtra, mbushur me çallata. Kushdo që e sheh, apo na sheh, do kuptojë se ka diçka që nuk shkon në çiftin tonë të sajuar. Unë brenda vëmendjes sime, dëgjoj komunikimin e saj me zë të lartë (në fakt e dëgjon i gjithë qyteti). Ndërsa ajo, plotësisht në vetvete, flet pa u ndalur, sikur do t'i mbarojë çasti. Aq sa, njerëzit që presin autobusin, presin edhe nxehjen e gjakrave. Kërkoj të kuptoj më shumë mbi të.

Me logjikën time, mendoj se i është bërë një padrejtësi, o shumë të tilla njëra pas tjetrës. Imagjinoj dhunën, jo vetëm trupore. Pastaj nga xhepi i jelekut, nxjerr fletoren dhe me laps mban shënim:

- Ti më jep idera të mira, për të shkruar më shumë! - më thotë.

Ngre supet dhe i them vetes “kur fola?” Kam menduar që m’i lexon mendimet. Të themi që pyetjet e saj mbi ekzistencën, i ngjajnë të mijave. Gjë që e bën atë të zgjuar, ose mua të çmendur?!

Autobusi vjen dhe më duhet të shkoj. Ajo më përshëndet, duke falënderuar prindërit e mi që kanë një vajzë si unë. Im atë më ka njohur pak. Ndërsa ime më, është e shqetësuar për lodhjen time.

Pasagjerëve i kthehet fytyra e lehtësuar. Sikur duan të më thonë që ardhja e autobusit më shpëtoi nga ajo grua e krisur. Ulem në poltronin e verdhë dhe mendoj se, të çmendur jeni ju.

Pak dëshirë të shoh nga dritarja. Jeshilja ndërpritet dhe shkëputet nga pjesët e saj. Në mes i hyn qielli, pallate, njerëz dhe pak ura. M’i merr me vete sytë e përgjumura ku gjërat mbesin jashtë dhe të njëjta. Me forcë e fus vështrimin në autobus. Përpara meje, dy rreshta me poshtë, është ulur burri i huaj me ngjyrë, personazhi i tregimit që kisha mbaruar. Më sheh, por nuk reagon. Kërkoj ta përshëndes, por rri indiferent dhe më jep përshtypjen se nuk më njeh.

- Si është e mundur që personazhet nuk më njohin? Kam ndenjur ditë me ta. Edhe net pagjumë, edhe mbrëmë. Herën tjetër, kur e takova në bar, në faqet e mia binin lotët e dhimbjes së tij.

- Kjo nuk na bën të njohur?!

Jam gati ta pyes kush i kishte vdekur? A e ka pranuar dhimbjen? Ku ka fjetur mbrëmë?

Por ai vazhdon të dëgjojë muzikë, sikur të mos i jem përballë. Është e kotë edhe nëse e pyes: “A erdhi tek ty dhe t’i solli lotët e mi?”

- A i njohe?

Qenka shkruar të rri me enigmat.

Nga njëra anë, kjo gjë më lehtëson. Burri me ngjyrë nuk më ka njohur, kështu as edhe ti. Shpëtova, nuk paskam bërë asnjë figurë.

Edhe ti je një tjetër personazh i shpikur nga unë?!

Më duket sikur fluturoj në qiell nga lehtësia që ndiej. Madje, autobusin, së bashku me pasagjerët, i mbaj në krahë.

Pastaj, mendoj që mund të ndodhë, në të tjera herë, në të tjera kohë, kur të jem me të dashurin tim, të të shoh rastësisht në rrugë. Padyshim do të bashkëngjis edhe ty një të dashur. Do ndaloj hapat dhe me dyshim do them: “Të kam parë diku”. Të njëjtën gjë, ndoshta, po e mendon edhe ti, por do të jetë vetëm përshtypja ime. Një çast, aq sa jetës, në tërësi, nuk do t’i kujtohet ngadalësimi e këtij momenti.

I dashuri im, duke më puthur buzët, do të më pyesë nëse jam *okay*.

- Po, mirë jam, shpirt. Me kujtoi dikë, ose është ndonjë personazh që e kam shkruar dikur. Ti e di sa herë e ngatërroj realen me shkrimin.

Hija jote ikën me ty.

Ti me një tjetër grua.

Gruaja me hijen e saj.

Të katërt do fshihen pas kthesës së rrugës si edhe mendimeve të mia do t’i bjerë hija.

Por, kur shpirti, të shohë zmadhimin e hijes së vet, do të ndiej nostalgji.

Për ekzistencën e mendimit, edhe të shpirtit, kam dyshime. Ndërsa për hijen e nostalgjisë, jo.

Ajo është! Sikur një pikë, të ketë qenë reale, pjesët e tjera dinë të rrinë gjatë në hije. Të lidhura me ne, me mijëra fije.

Derisa gërsrërët e jetës të presin krahët e gjata të fijeve.

Këto mendoja, kur puthja buzët e të dashurit tim, që nuk janë hije por prezencë.

Ndërsa zhdukja ime te kthesa e rrugës nuk sjell te ty asnjë mall për mua.

Normal, nuk e njeh ekzistencën time. Kjo shpjegon heshtjen tënde, kur të krijova si personazh. Po të ishe real do të kishe protestuar. Do të më kishe thënë diçka për mënyrën se si të përshkrova, si të futa në tregim, si shkruaja për ty, apo dhimbjen, që e ke akoma reale edhe në këtë kthesë. Si t'u afrova dhe si më largove. Drita zhdukej, hija rritej.

Dhimbja dhe loti!

Njëra në trup, tjetra në faqe. U unifikuan.

Më duhet të bëj diçka, atë çfarë nuk bëjnë personazhet e mi: të protestoj. Ndoshta indiferenca jote, ose heshtja është protestë. Personazhet që nuk më njohin në rrugë apo në autobus, një tjetër formë largese.

Nuk më mbetet gjë tjetër, veçse të marr një qese transparente dhe të fus aty. Sipër të shkruaj me ngjyrë të verdhë “Caso chiuso”.

Gjërat kam ditur t'i bëj pak. Ndoshta jam e gjitha gjysmë. Gjysmë personazh, gjysmë ëndërr, gjysmë reale. Por, në shpirt, një.

Burri i huaj me ngjyrë, personazhi im, dëgjon muzikën dhe qesh në botën e tij. Më bën të lumtur. Unë nuk dita ta bëja të qesh.

E ulur në poltronin e autobusit, vras mendjen: çfarë do të
bëj me qesen e mbyllur?

(shkruar nën tingujt “Here Without You” - 3 Doors Down)